

FINS ARA, IMBÈCIL

“On és l'eixida?”, va preguntar. “L'eixida? Ací la tens”, vaig dir-li, mentre li donava l'empenta que el va submergir al fons de l'androna, fosca i estreta, que se'l va tragar com si fos la gola d'un cocodril.

A mi, que soc fiscal, m'havia de venir ara amb un peritatge per desistir de la seva demanda de retracte? “Ací tens el teu import amb el recàrrec corresponent”, vaig murmurar-li des de dalt del terrat on l'havia citat per resoldre el plet. Ja l'havia advertit al missatge que no admetria més dilacions.

“Ens veiem en una estona, que estic de guàrdia i aviat em trucaran els Mossos per venir al teu aixecament. A veure en quina posició has quedat, que des d'ací dalt no et veig i el carreró és força estret realment: decúbit supí?, decúbit pron? En horitzontal, segur que no... Fins ara, imbècil.”

Ω Ω Ω Ω Ω